

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Prezes Rady Ministrów
DSP.WPP.140.4.2019.ML

Warszawa, 26 września 2019 r.

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

przekazuję przyjęte przez Radę Ministrów **stanowisko** do poselskiego projektu ustawy:

- o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw (druk nr 3381).

Jednocześnie informuję, że Rada Ministrów upoważniła Ministra Sprawiedliwości do reprezentowania Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych.

Z poważaniem

(-) Mateusz Morawiecki

Stanowisko Rady Ministrów
do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych
ustaw (druk sejmowy nr 3381)

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 3381) zawiera propozycję zmiany art. 60 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1600, z późn. zm.), dalej jako „k.k.”, poprzez dodanie zastrzeżenia, że informacje i okoliczności podawane przez współdziałającego w popełnieniu przestępstwa muszą znaleźć potwierdzenie w dowodach innych niż wyjaśnienia lub zeznania osób, wobec których stosuje się nadzwyczajne złagodzenie kary, na podstawie art. 60 § 3 k.k. lub można stosować nadzwyczajne złagodzenie kary w myśl art. 60 § 4 k.k. i nadanie temu pierwszemu przepisowi następującego brzmienia:

„Art. 60 § 3. Sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może warunkowo zawiesić jej wykonanie, w stosunku do sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia, a informacje te i okoliczności znajdują potwierdzenie w dowodach innych niż wyjaśnienia lub zeznania osób wobec których stosuje się nadzwyczajne złagodzenie kary, na podstawie art. 60 § 3 k.k. lub można zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, na podstawie art. 60 § 4 k.k.”

Ponadto projekt przewiduje dwie zmiany w art. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o świadku koronnym (Dz.U. z 2016 r. poz. 1197), polegające na:

- 1) nadaniu nowego brzmienia ust. 1 w art. 1:

„Art. 1. 1. Przepisy ustawy stosuje się w sprawach o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe popełnione w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego oraz w sprawach o przestępstwa popełnione wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami.”

- 2) dodanie pkt. 3 w ust. 2 art. 1 w brzmieniu:

„3) ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz.1485)”.

Zmiany ustawy o świadku koronnym sprowadzają się do rozszerzenia zakresu stosowania tej ustawy. Zgodnie z projektem ustawa o świadku koronnym będzie miała zastosowanie także w sprawach o przestępstwa popełnione wspólnie i w porozumieniu

z innymi osobami oraz o przestępstwa określone w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Projekt zakłada również zmianę ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1987, z późn. zm.), dalej jako „k.p.k.”, w zakresie sformułowania obowiązku pouczenia podejrzanego o udział w zorganizowanej grupie przestępczej bądź o działanie wspólnie z innymi osobami o treści art. 60 § 3 i 4 k.k. oraz przepisach ustawy o świadku koronnym i dodanie art. 81b k.p.k. w brzmieniu:

„Art. 81b. Podejrzanego, któremu zarzuca się popełnienie przestępstwa w zorganizowanej grupie przestępczej lub wspólnie z innymi osobami, przy pierwszym przesłuchaniu należy pouczyć o treści art. 60 § 3 i 60 § 4 k.k. oraz o uprawnieniach i obowiązkach wynikających z ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o świadku koronnym (Dz. U. z 1997 Nr 114 poz. 738 z późn. zm.)”.

Jak wynika z uzasadnienia projektu określona w art. 60 § 3 k.k. przesłanka obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary w postaci ujawnienia przez sprawcę, współdziałającego w popełnieniu przestępstwa z innymi osobami, wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu tego przestępstwa oraz istotnych okoliczności jego popełnienia i ujęta w języku prawniczym jako instytucja tzw. *quasi* świadka koronnego lub „małego świadka koronnego” wymaga zmiany. Zdaniem projektodawcy wskazana instytucja przez lata funkcjonowania w wymiarze sprawiedliwości wzbudzała w praktyce wiele kontrowersji, co powinno skutkować jej zmianą, zmierzającą do urzeczywistnienia zasady prymatu prawdy materialnej z jednoczesnym zagwarantowaniem skutecznych narzędzi walki z przestępczością zorganizowaną, polegających na złamaniu tzw. solidarności sprawców przestępstw współdziałających z innymi osobami.

Przewidziana w projekcie zmiana przepisu art. 60 § 3 k.k., zdaniem projektodawcy, zmierza do wyeliminowania przypadków, w których jedynym dowodem obciążającym współoskarżonych są nieznajdujące potwierdzenia w innych dowodach wyjaśnienia jednego ze sprawców (tzw. dowód z pomówienia). Jak podniesiono, jest to najważniejszy problem w praktyce stosowania instytucji „małego świadka koronnego”. Wzbudza on kontrowersje z punktu widzenia aksjologicznego oraz społecznego poczucia sprawiedliwości, a także stwarza niebezpieczeństwo skazania lub stosowania tymczasowego aresztowania wyłącznie na podstawie pomówień o bardzo wątpliwej wartości dowodowej. Z uwagi na grożącą surową karę, a z drugiej strony perspektywę obligatoryjnego nadzwyczajnego jej złagodzenia, przy

braku wymogów co do weryfikacji wartości dowodowej wyjaśnień sprawcy pomawiają osoby niewinne.

Zdaniem projektodawcy innym problemem praktyki stosowania instytucji „małego świadka koronnego” jest jej aspekt moralny i aksjologiczny. Obligatoryjne zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary kłóci się ze społecznym poczuciem sprawiedliwości. Określająca instytucję świadka koronnego ustawa z dnia 25 czerwca 1997 r. o świadku koronnym zawiera szereg obostrzeń, takich jak niemożliwość jej zastosowania wobec sprawcy zbrodni zabójstwa, czy osoby kierującej grupą przestępczą, obowiązek lustracji majątku sprawcy starającego się o status świadka koronnego, wyłączenie stosowania niektórych przywilejów przysługujących świadkom na mocy k.p.k. (tj. art. 182-185 k.p.k. odnoszących się do odmowy składania zeznań, uchylenia się od odpowiedzi na pytania czy tzw. świadka anonimowego), czy utraty statusu świadka koronnego w przypadku złożenia przez niego zeznań nieprawdziwych lub zatajenia prawdy lub informacji o majątku. Osoba pomawiająca i korzystająca z instytucji „małego świadka koronnego” na podstawie art. 60 § 3 lub 60 § 4 k.k. takim obostrzeniom nie podlega, a przede wszystkim nie ma obowiązku ujawnienia wszystkich przestępstw i osób, co pozwala jej chronić część swoich układów oraz nielegalnie zdobyty majątek.

Jak podnosi projektodawca, celem projektu jest przede wszystkim ograniczenie przypadków niesłusznego skazania lub tymczasowego aresztowania wyłącznie na podstawie pomówień oraz urzeczywistnienie zasady prymatu prawdy materialnej, a środkiem do osiągnięcia tego celu jest przede wszystkim wprowadzenie wymogu, by dla uzyskania obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia dla sprawcy, który ujawnił osoby i okoliczności, konieczne było potwierdzenie tych danych za pomocą innych dowodów (np. zeznania innych świadków, bądź funkcjonariuszy, dowody rzeczowe, dowody z kontroli korespondencji) z zastrzeżeniem, że innym dowodem nie mogą być pomówienia osoby, która może liczyć na nadzwyczajne złagodzenie kary. Nadzwyczajne złagodzenie kary na podstawie art. 60 § 3 k.k. nie mogłoby mieć miejsca w sytuacji, gdy pomówienie jest jedynym dowodem.

Ponadto projekt ma na celu zachęcenie do korzystania z instytucji świadka koronnego w sprawach o poważnym ciężarze gatunkowym, a z instytucji uregulowanej w art. 60 § 3 k.k. w przypadkach drobnych przestępstw. Zdaniem projektodawcy cel ten zostanie zrealizowany poprzez rozszerzenie stosowania ustawy o świadku koronnym także do spraw, w których sprawca współdziałał z innymi osobami, a nie tylko w sprawach przestępstw popełnionych w zorganizowanej grupie przestępczej oraz stworzenie takich ram legislacyjnych, które zachęcałyby do korzystania z tej instytucji. Służyć temu będzie wskazanie *expressis verbis*,

że ustawa o świadku koronnym ma zastosowanie do przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wprowadzenie w art. 81b k.p.k. obowiązku poinformowania podejrzanego przy pierwszym przesłuchaniu o treści art. 60 § 3 i 4 k.k. ma na celu zagwarantowanie rzetelnej informacji o jego uprawnieniach oraz konsekwencjach procesowych. Podejrzanym powinien mieć informację o tym, że jeżeli ujawni informacje dotyczące popełnionego wspólnie z innymi osobami przestępstwa, a informacje te zostaną potwierdzone przez inne dowody, nadzwyczajne złagodzenie kary gwarantowane jest z mocy prawa i nie zależy od swobodnej decyzji organów ścigania. Projektowany obowiązek pouczenia ma także na celu zniechęcenie do pomówień, bowiem niepotwierdzone wyjaśnienia podejrzanego nie dadzą mu gwarancji nadzwyczajnego złagodzenia kary.

W ocenie projektodawców nowelizacja ta jest konieczna i uzasadniona. Pozwoli ona zmniejszyć ryzyko sytuacji, w których na podstawie pomówień przestępców skazywana lub tymczasowo aresztowana jest osoba niewinna, a odpowiedzialność karna przestępcy jest znacząco ograniczona.

Skutkiem wprowadzonej zmiany winno być ponadto częstsze sięganie przez organy ścigania do rozwiązań przewidzianych w ustawie o świadku koronnym zamiast nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 k.k. Zmniejszy to ryzyko uchylecia wyroku na skutek apelacji i podniesionych w niej zarzutów dotyczących oceny wyjaśnień pomawiającego, który uzyskał nadzwyczajne złagodzenie kary na podstawie art. 60 § 3 k.k. Zwiększy się prawdopodobieństwo, że osoba niewinna nie poniesie odpowiedzialności karnej, a sprawca przestępstwa poniesie karę.

Podniesiono także, iż do skutków finansowych projektowanych zmian należeć będzie prognoza pozytywnego oddziaływania na finanse publiczne oraz ograniczenie wysokości wypłacanych przez Skarb Państwa kwot odszkodowań i zadośćuczynienia za oczywiście niesłuszne skazanie lub tymczasowe aresztowanie.

Projektowana nowelizacja art. 60 § 3 k.k. i wynikające z tej zmiany inne rozwiązania budzą poważne wątpliwości co do zasadności ich wprowadzenia.

W pierwszej kolejności zauważyć trzeba, że możliwość zastosowania projektowanej normy z art. 60 § 3 k.k. uzależniona będzie od:

- współdziałania sprawcy z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa,
- ujawnienia przez sprawcę wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacji dotyczącej osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotnych okoliczności jego popełnienia,
- potwierdzenia informacji i okoliczności w dowodach innych niż wyjaśnienia lub zeznania osób, wobec których stosuje się nadzwyczajne złagodzenie kary, na podstawie art. 60 § 3 k.k. lub można zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, na podstawie art. 60 § 4 k.k.

W stosunku do obecnie obowiązującej regulacji kodeksowej zmiana polega na dodaniu ostatniej przesłanki, zakładającej w istocie potwierdzenie dowodów dostarczonych przez „małego świadka koronnego” w innych dowodach. Nie mogą to być jednak dowolne dowody, ponieważ wykluczeniu ulegną dowody w postaci dowodów z zeznań i wyjaśnień dostarczonych przez innych „małych świadków koronnych” (tj. osób, o których mowa w art. 60 § 3 i 4 k.k.).

Nadto wprowadzenie w art. 60 § 3 k.k. wymogu weryfikacji wyjaśnień osoby współdziałającej z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, która ujawni wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia, będzie prowadzić do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 7 k.p.k. i łączącej się ściśle z zasadą prawdy. Nie sposób podzielić oceny projektodawców, iż proponowana zmiana zmierza do „urzeczywistnienia prymatu prawdy materialnej z jednoczesnym zagwarantowaniem skutecznych narzędzi walki z przestępczością zorganizowaną, polegających na złamaniu tzw. solidarności sprawców przestępstw współdziałających z innymi osobami.” Zgłoszona propozycja wprost zmierza do zanegowania zasady prawdy, ponieważ łączy się z wprowadzeniem do polskiego procesu karnego zarzucanej współcześnie legalnej teorii dowodów. W tym przypadku byłaby to negatywna teoria dowodów, odnosząca się do wprowadzenia pewnego minimum dowodowego, poniżej którego nie można zejść, jeśli ma nastąpić skazanie. Rozwiązania takie znane były głównie XIX-wiecznym kodyfikacjom (W. Daszkiewicz, „Prawo karne procesowe. Zagadnienia ogólne”, Bydgoszcz 1999, s. 275). Nie można też przyjąć, że dowód określonego rodzaju jest z istoty tak obiektywny i jednoznaczny w swej wymowie, że może zdecydować o wiarygodności treści ujawnionych w trybie art. 60 § 3 k.k. Nie sposób wykluczyć, iż zeznania potwierdzające depozycję „małego świadka koronnego”, jak i zeznania im przeczące mogą okazać się nieprawdziwe. Niemożliwe jest zatem stworzenie uniwersalnego i precyzyjnego prawnie algorytmu ustalania prawdy w warunkach procesowych. Jej ustaleniu najlepiej służy swobodna ocena całokształtu materiału

dowodowego, dokonywana z uwzględnieniem generalnych standardów rozumowania, określonych w oparciu o art. 7 k.p.k.

Wprowadzenie projektowanego uregulowania spowoduje też, że wyjaśnienia osób, o których mowa w art. 60 § 3 k.k., w praktyce będą posiadały niższą rangę w stosunku do tych dowodów, które będą służyć ich weryfikacji. Zasadnicze wątpliwości budzi wybiórczy charakter proponowanego rozwiązania, stanowiącego wyłom od zasady swobodnej oceny dowodów w przypadku wąskiej grupy źródeł dowodowych, tj. „małych świadków koronnych”. Nie ma żadnych powodów, aby w sferze wartości dowodowych wyjaśnienia „małego świadka koronnego” traktować jako dowód niewiarygodny, czy niepełnowartościowy. W sprawach karnych bywa tak, że jedynym dowodem dostępnym są wyjaśnienia osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa. W przypadku, gdyby *in concreto* istniały inne dowody sprawstwa, umożliwiające ustalenie stanu faktycznego i pociągnięcie sprawców do odpowiedzialności karnej, stosowanie instytucji „małego świadka koronnego” nie byłoby potrzebne.

Ponadto zaproponowany model weryfikacji prawdziwości dowodów z wyjaśnień „małego świadka koronnego” doprowadzi do dysfunkcjonalności omawianej regulacji, a w konsekwencji do bezkarności osób, co do których dowody czerpano ze źródeł osobowych określonych w art. 60 § 3 k.k. Sytuacja taka jest niepożądana i nie może zostać zaakceptowana.

Nadto wprowadzona w projektowanym art. 60 § 3 k.k. zasada dowodowa nie będzie dotyczyła postępowania przeciwko tym osobom, odnośnie do których obciążające zeznania złoży „mały świadek koronny”. W praktyce w sytuacji, gdy w takim postępowaniu będą zebrane dowody mogące potwierdzić zeznania „małego świadka koronnego”, ocena tych zeznań pod kątem przesłanek zawartych w projektowanym art. 60 § 3 k.k. będzie przeprowadzona dopiero na etapie wyrokowania. W przypadku oceny przez sąd, że zeznania lub wyjaśnienia tej osoby nie znalazły potwierdzenia w innych dowodach, dochodziłoby do sytuacji, że taka osoba w przypadku ujawnienia informacji o przestępczej działalności współdziałających z nią osób, poniesie podobną lub nawet taką samą odpowiedzialność karną, jak osoba przez nią pomawiana. Istnieje zatem zagrożenie, że jeżeli osoby składające takie zeznania nie będą miały pewności, iż w przypadku ujawnienia informacji dotyczących współsprawców popełniających przestępstwo skorzystają z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary lub zawieszenia jej wykonania, będą rezygnowały z podawania tych informacji. Ponadto podkreślenia wymaga, iż w momencie składania wyjaśnień sprawca czynu może nie mieć wiedzy, czy jego słowa znajdą potwierdzenie w innych dowodach, a tym samym, czy będzie mógł skorzystać z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k. Sprawca chcąc otrzymać status „małego świadka koronnego” w praktyce powinien dostarczyć także dowody potwierdzające

przez niego okoliczności, co rodzi niebezpieczeństwo stworzenia regulacji ustawowej, skłaniającej do tworzenia fałszywych dowodów, wobec czego należy wyrazić sprzeciw.

Jednocześnie jako błędne należy ocenić założenie projektodawcy, że projektowana nowelizacja art. 60 § 3 k.k. spowoduje częstsze sięganie przez organy ścigania do przepisów ustawy o świadku koronnym.

Takiego efektu nie da się także osiągnąć poprzez rozszerzenie art. 1 ust. 1 ustawy o świadku koronnym. Przypomnieć bowiem należy, że zgodnie z treścią art. 4 pkt 3 ustawy o świadku koronnym, przepisów ustawy nie stosuje się do podejrzanego, który w związku z udziałem w przestępstwie lub przestępstwie skarbowym określonym w art. 1 ustawy, kierował zorganizowaną grupą albo związkiem mającym na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego. W konsekwencji w praktyce organów ścigania przepis art. 60 k.k. stosowany był do osób, które nie mogły korzystać z dobrodziejstwa ustawy, jakim jest niepodleganie karze w przypadku spełnienia warunków zawartych w ustawie o świadku koronnym. Wprowadzenie wymogu, aby informacje i okoliczności przekazane przez „małego świadka koronnego” znalazły potwierdzenie w innych, obiektywnych dowodach, nie pochodzących od osób, które mają interes w tym, aby je dostarczyć, spowoduje, że w istocie organy ścigania stracą instrument używany do ujawniania najgroźniejszych przestępstw, a instytucja przewidziana w art. 60 § 3 k.k. będzie wykorzystywana rzadziej. Proponowana zmiana nie przełoży się także na wzrost przypadków korzystania z ustawy o świadku koronnym. Niewielkie zainteresowanie instytucją „świadka koronnego” wynika bowiem z ograniczenia uregulowanego w art. 10 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadku koronnym, zgodnie z którym przepisów art. 9 tej ustawy nie stosuje się, jeżeli świadek koronny w toku postępowania popełnił nowe przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, działając w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego.

Podkreślenia także wymaga, wbrew twierdzeniom zawartym w uzasadnieniu projektu, że regulacje art. 60 § 3 k.k. oraz art. 60 § 4 k.k. mają bardzo bogate orzecznictwo, w którym w drodze interpretacji rozwiązano większość problemów praktycznych. Tytułem przykładu, w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2006 r. I KZP 53/05, OSNKW 2006, nr 2, poz. 13, wskazano, że w art. 60 § 4 k.k. sformułowanie „niezależnie od wyjaśnień złożonych w swojej sprawie” oznacza, że warunkiem koniecznym, umożliwiającym zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie przesłanek wskazanych w tym przepisie, jest jedynie złożenie wyjaśnień w swojej sprawie, nie zaś określona treść tych wyjaśnień. Z kolei w uchwale z dnia 25 lutego 1999 r., I KZP 38/98, OSNKW 1999, nr 3-4, poz. 12, Sąd Najwyższy przyjął, że warunkiem stosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary na

podstawie art. 60 § 3 k.k. jest przekazanie organowi powołanemu do ścigania przestępstw przez sprawcę przestępstwa popełnionego we współdziałaniu z co najmniej dwiema osobami wszystkich istotnych w sprawie, posiadanych przez niego informacji o osobach współdziałających z nim w popełnieniu tego przestępstwa oraz okolicznościach jego popełnienia, niezależnie od tego, czy informacje te były już organowi ścigania znane, a także od tego, na jakim etapie postępowania przygotowawczego prowadzonego w tej sprawie nastąpiło przekazanie takich informacji.

W orzecznictwie podkreśla się także, że nie zasługuje na nadzwyczajne złagodzenie kary w oparciu o rozważane przepisy zmienna postawa sprawcy, charakteryzująca się ujawnieniem wymaganych informacji na etapie postępowania przygotowawczego i zaprzeczaniem im na dalszych etapach postępowania, w tym w szczególności postępowania przed sądem (por. też wyrok SA w Krakowie z dnia 24 maja 2005 r., II AKa 90/05, KZS 2005, z. 7-8, poz. 79).

Nie budzi wątpliwości, iż specyfika instytucji „małego świadka koronnego” wymusza na procedującym sądzie wielką ostrożność w ocenie dowodu, który stanowi jego depozycję. Już na gruncie obecnego stanu prawnego zapadły orzeczenia, zgodnie z którymi żąda się, by informacje uzyskane od „małego świadka koronnego” miały oparcie – choćby pośrednie – w innych dowodach (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 października 2018 r., II AKa 462/17 opubl. LEX nr 2626136, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27 listopada 2018 r., II AKa 124/18, opubl. LEX nr 2685602).

Z tych względów nowelizacja Kodeksu karnego w powyższym zakresie nie jest konieczna. Instytucja „małego świadka koronnego”, której zaletą jest jej prosty sposób wprowadzenia do postępowania karnego, jest instytucją przydatną i należy zachować bardzo dużą ostrożność przy formułowaniu jakichkolwiek propozycji zmian. Przede wszystkim zmiany w przepisach motywowane potrzebą wyeliminowania przypadków nadużyć tej instytucji nie mogą prowadzić do osłabienia jej praktycznej wartości, zwłaszcza, iż jest to jedno z najważniejszych narzędzi służących do zwalczania przestępczości zorganizowanej.

Niezrozumiałe jest także proponowane w projekcie rozszerzenie zakresu stosowania ustawy o świadku koronnym do wszystkich przestępstw określonych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii. Założeniem ustawodawcy było stosowanie instytucji świadka koronnego do najpoważniejszych przestępstw, natomiast wprowadzenie projektowanej zmiany spowoduje objęcie ustawą o świadku koronnym przestępstw takich, jak posiadanie środków odurzających lub substancji psychotropowych (art. 62 ustawy) oraz czynienie przygotowań do przestępstw z art. 55 ust. 1 i 3 lub art. 56 ust. 1 i 3 i art. 57 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Takie rozwiązanie jest niecelowe z punktu widzenia spójności systemowej.

Jako zbędne należy uznać wprowadzenie do k.p.k. nowego przepisu art. 81b, który w praktyce powiela przewidziany w art. 16 § 2 k.p.k. obowiązek organów prowadzących postępowanie, polegający na udzielaniu uczestnikom postępowania informacji o ciążących obowiązkach i o przysługujących im uprawnieniach. Sposób zaś realizacji projektowanej zmiany w tym zakresie nie odpowiada wymogom techniki legislacyjnej.

Niezależnie od powyższego należy zwrócić uwagę, że objęte projektem ustawy akty prawne zostały określone przez archiwalne publikatory, a sam projekt ustawy prócz błędów o charakterze legislacyjnym zawiera liczne błędy redakcyjne.

Podkreślenia ponadto wymaga, iż ustawa z dnia 13 czerwca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych ustaw (druk sejmowy nr 3451) zawiera zmianę art. 60 § 3 k.k., polegającą na określeniu stosowania przez sąd – tylko na wniosek prokuratora – nadzwyczajnego złagodzenia kary albo warunkowego zawieszenia postępowania wobec sprawcy przestępstwa współdziałającego z innymi osobami, jeżeli ujawni on wobec organów ścigania informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa lub istotne jego okoliczności.

W świetle powyższego Rada Ministrów negatywnie ocenia *poselski projekt ustawy o zmianie ustawy - Kodeks karny i niektórych innych ustaw* (druk sejmowy nr 3381).